

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: 19:21*
צאת השבת: 20:31
רבינו תם: 21:03
שבת שלום וטובורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

פנינה לנשמה

גודל מעלת המפנה עצמו מן העבירה

אחת המעלות הגדולות שבזכותה זוכים לשמירה והגנה שמימית – היא הצניעות. מספר הרב אריה שכטר זצ"ל, באחת הדרשות הרחבתי על פגעי הטכנולוגיה. לאחר הדרשה התקשר אלי אברך וסיפר לי את סיפורו: הוא ביקר בארצות הברית ונזקק למכשיר טלפון סלולארי. הוא רכש מכשיר יקר באחת מחנויות האלקטרוניקה. רק לאחר מכן שם לב שהמכשיר לא כשר. הוא חזר לחנות וביקש לבטל את הקניה, אך הם סרבו, בנימוק שכבר נעשה שימוש במכשיר, ואין החזרות של מכשירים משומשים.

מה עושים? הוא התלבט. מצד אחד ההוצאה הכספית גדולה מאוד, ומצד שני, לא בא בחשבון שהוא ישתמש במכשיר הזה. נכון שאפשר להשתמש במכשיר אך ורק לשיחות, אבל איך אפשר להחזיק חומר נפץ בידיים ולסמוך על כך שלא יתפוצץ? ! ההתלבטות היתה קצרה מאוד. יש מקרים שבהם יש מקום לשיקול כספי, אך היה ברור לו שזה לא המקרה. היה מנוי וגמור איתו שהוא לא יכניס את הטומאה הזו לתוך הבית, ויהי מה! הוא ניתן את המכשיר בפני בעלי החנות והשליך אותו למקומו הטבעי בפח האשפה.

אשריו ואשרי חלקו! הוא עמד בניסיון ופינה עצמו מן העבירה. כמה זכויות הוא עורר בשמים, כמה מליצי יושר הוא עורר עליו, על בני ביתו ועל כלל ישראל כולו. כאשר להפסד הכספי, אל דאגה! הרי "לי הכסף ולי הזהב נאום ה'". בלי ספק מן השמים ימלאו חסרונו וירעיפו עליו שפע של ברכה והצלחה ברוחניות ובגשמיות. (אריה שאג)

פינת ההלכה

בריכות שחיה

לפני נסיעה לבריכה, יש לבדוק בצורה קפדנית, האם הבריכה אכן ראויה לרחצת בת ישראל:

- יש להיזהר, שבבריכה תהיה מצילה ולא מציל.
- יש לוודא, שלא מסתובבים בבריכה אנשים, כמו: מנהל, עובדי תחזוקה, מוכר גלידות וכדומה. גם אם שהייתם במקום היא לצורך.
- יש לבדוק היטב את הגדרות, מסביב לשטח הבריכה, האם אינם פתוחים, או נמוכים מדי וכדומה.

זמן מן השמים

מספרת אחת הנשים, אחרי האסון במירון רציתי כמו רבות לקחת על עצמי קבלה לחיזוק ושמעתי שיש גמ"ח תופרות החלטתי להצטרף, אך הגמ"ח עדיין לא התחיל לפעול, בינתיים החלטתי לעשות באופן פרטי, סיפרתי לחברות שגרות סביבי שאני מוכנה לעשות תיקוני צניעות. אח"כ נזכרתי שזה ערב חג השבועות ואיך אני אספיק גם תיקונים, אפיה ובישולים. התחזקתי בזמן הוא מן השמים וד' יכניס לי ברכה בזמן כמובן לפי היכולות שלי ואז באותו בוקר היה לי תור עם ביתי לבדיקת ראייה והרופא בדק את הילדה, בבדיקה השניה הוא מתעכב ואומר לי: לביתך יש מספר מכובד אבל מה שמטריד אותי עכשיו זה לא המספר, יש לה גוף זר בתוך העין שזה נראה כמו חתיכת ברזל עם חלודה וצריך להוציא מיד, זה יכול לפגוע בקרנית ובראייה אני הולך לנסות להוציא, מקווה להצליח ואם לא, צריך לקחת אותה מיד לבית חולים, הוא מרדים את המקום ומנסה להוציא במשך 20 דקות עד שברגע אחד הוא הודיע שהצליח.

חזרתי הביתה, חשבתי לעצמי מה ד' מנע ממני לא היה לי לא פחד ולא לחץ מאז שנודע לי עד שזה היה בחוץ - 20 דקות. אך מה שעוד יותר תפס אותי וריגש אותי זה הענין של הזמן היקר שנחסך ממני אם הייתי צריכה להגיע לבית חולים שם זה כבר פרוצדורה. אני רציתי לתרום מזמני לבנות ישראל וד' מנע ממני ריצה מיותרת ושהייה בבית חולים.

הרבה פעמים אנחנו מסתובבות שעות רבות לחפש בגד צנוע או לבחור בגד צנוע לפני שיוצאים מהבית מי יודע אלו דברים נחסכים מאיתנו הרי זמן זה מן השמים וברכה בזמן ד' נותן. (מפי הרבנית רות שמש תחי', לשמיעת השיעורים : 03-6171121)

סיפור לשבת

גודל יקרת הלימוד בספר אור החיים הקדוש

לאחר מכן ביקש מהסוכבים שיסייעו לו בעבודת הקודש. הם היו מקריאים לפניו כמה פסוקים ומסבירים לו, והוא שותה בצמא כל תיבה ותיבה מהמילים הקדושות שנכתבו באש קודש וברוח הקודש על ידי משיח ה' שמו חיים.

והנה התרחש הפלא. לאחר כמה ימים החלה לפתע מגמת הטבה איטית במצב עינו. הרופאים המופתעים לא ידעו כלל כיצד להסביר את תופעת הפלא בניגוד לכל התחזיות הקודרות והנכונות מאוד שלהם.

כך המשיך הפלא להתרחש ולהתחזק, כאשר במקביל האברך מתחזק בסגולתו היקרה! לומד בהקפדה מדי יום ללא לאות בספר הקדוש ומצב עינו הולך ומשתפר מיום ליום.

באחד הימים, בעת שהרופא טיפל בעינו כדרכו בכל יום במעקב קרוב אחר מצב העין, נפלטה ממנו קריאת התפעלות. הוא קרא בקול: כזאת לא ראיתי בחיי. רשתית העין נדבקה מאליה ממש כמקודם, ולא ניתן כבר לראות שום קרע או פגם בעין --- הסכנה חלפה לגמרי והעין נרפאה כליל בחסדי ה'.

בסופו של תהליך, טרם השתחרר לגמרי מבית הרפואה, ביקשו בני המשפחה לשלם את שכר הרופא המסור, אך הרופא, שראה את יד ה' בהתרחשות הנס הנפלא, סירב לקבל כל תשלום עבור הטיפול. "על נס כזה אינני מסוגל לקחת כסף..." הסביר בפשטות. יצוין כי הרופא לא ידע כלל על הסגולה שהמטופל השתדל בה בלימוד אור החיים הקדוש. הוא בעצמו חש שיש כאן כוח עליון המנווט את דרכי הטיפול והרפואה השלימה.

האברך חותם את מכתבו המרגש: "מחובתי להוסיף כי גם כיום לאחר ארבע שנים מאז שנרפאה העין, הנני משתדל ללמוד בכל יום לכל הפחות כמה דקות 'אור החיים הקדוש', ובעזרת ה' אעשה כן תמיד לאורך ימים ושנים טובות." (אור לישרים)

'מאמין' גדול בדרך כלל בסגולות שונות; ולא דווקא סגוליות שאינן מקוריות ומקובלות, אלא אף סגולות אשר ממקור טהור יהלכון לא היו מתקבלות אצלו ברמה מעשית.

אולם, כאן למרבה הפלא, לאחר שמצא עצמו בכי רע מוטל בבית הרפואה במצב רפואי קשה כאשר אור יום חשך עליו רח"ל, נזכר לפתע מיודענו כמה שראה לפני זמן על גודל הסגולה של לימוד בספר אור החיים הקדוש, וברגע שנזכר בכך, אפפה אותו התעוררות גדולה. בפרט לאור העובדה שלא ראה כעת כל מוצא אחר לצאת מהסבך הרפואי, וחש עצמו

הפעם אני מקבל על עצמי את הסגולה הזו.

זקוק מאוד לישועה ולרפואה. ברגע זה גמלה בליבו ההחלטה. הפעם אני מקבל על עצמי את הסגולה הזו. בעזרת ה' אתחיל לקבוע זמן קצוב דבר יום ביומו ללימוד והגות בספר האור החיים הקדוש על התורה ככל אשר יד שכלי תגיע.

באותו יום בשוכבו על מיטת האשפוז בבית הרפואה, ביקש האברך מבני ביתו שיביאו לו את הספר הקדוש במהדורה מאירת עיניים. המה ראו כן תמהו: 'כיצד יכול הנך ללמוד כעת במצב כזה? ובכלל האם הרופא מרשה לך לאמץ את עיניך ולהביט באותיות הקטנות, שמא הדבר מהווה סכנה עבורך?'

אולם, הוא לא שת ליבו לכל זאת. אדרבה, תחושתו היתה כי דווקא מכאן תצמח לו הישועה. הוא התעקש שיביאו לו את הספר והחל להקפיד על לימוד קבוע בכל יום, תחילה ניסה ללמוד בעצמו ככל שהצליח לראות.

לפנינו מכתב שהגיע למערכת 'ובחרת בחיים' ובו סיפור נפלא המלמד אותנו את גודל יקרת הלימוד בספר אור החיים הקדוש בכל יום ויום.

וכך מספר אברך תלמיד חכם, הרב ל. שליט"א, בעל המעשה בעצמו:

המקרה אירע לפני ארבע שנים. ביום בהיר אחד הוא מתעורר בתחושות כאב צורב באחת מעיניו. בהמשך היום אף הרגיש כי ראייתו הולכת ונחלשת לא עלינו. הוא נבהל מאוד ומיהר לחדר מיון, שם גילו אצלו הרופאים מיד בעיה רפואית חמורה מאוד. רשתית העין נקרעה רח"ל והמצב אינו פשוט בכלל בלשון המעטה.

עסקני רפואה בכירים שנכנסו לעובי הקורה מיהרו להבהיל אל מיטת החולה פרופסור מקצועי מהשורה הראשונה בארץ. בינתיים נערכו תפילות לרפואתו בקרב בני המשפחה המודאגים, ורף הדאגה רק עלה וטיפס לאחר שתוצאות אבחוננו של הפרופסור הבכיר לא הניבו כלל בשורות טובות. במבט חמור סבר הוא יצא אל בני המשפחה הקרובים ששהו בבית הרפואה וכמעט לא היה צריך להוסיף מילה. פניו הנפולות סיפרו הכל. לדבריו המצב כמעט בלתי הפיך. האברך עומד להתעוור בעין זו רח"ל.

באורח פלא, תקופה קצרה קודם לאותו מקרה, עיין הרב ל. בקונטרס בו הופיעו מקורות רבים וציטוטים בענין סגוליותו הכבירה של הלימוד בספר אור החיים הק' בכלל וחשיבות הלימוד בכל יום ויום בפרט. הוא ראה שם כמה וכמה סיפורים אודות ישועות ורפואות, מפי רבים וטובים שנושעו בזכות הלימוד בספר הקדוש, ובזכות קדושת בעל האור החיים הקדוש זי"ע.

כיום, במבט לאחור, מתוודה האברך ומספר כי הוא עצמו מעודו לא היה מאותם אלו הנדלקים ונוהים אחר כל סגולה הנקלעת לפתחם. מטבעו כמעט לא היה מתייחס ואף לא

שביבי אור

על מה מקפידים במיוחד בדין של מעלה

אמרו רז"ל בירושלמי: "כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו – כאילו נחרב בימיו". רק כאשר נתקן את כל הפגמים שהובילו לחורבן בית המקדש – נזכה לראות את בניינו.

כידוע, חורבן הבית הראשון נגרם בעטין של ג' עברות החמורות שהיו בו, וחורבן בית שני נגרם בעטיה של שנאת חנם. אספר לכם מעשה נפלא:

רבי איצ'לה פטרבורגר זצ"ל נפטר בי"א באב בירושלים. בצואתו כתב שלא יספידוהו. גדולי ירושלים חוו דעתם האם יש לקיים את הצוואה או לא. רבי שמואל סלנט אחז שלא יתכן שלא להספיד את רבי איצ'לה, ועל כן חיוה דעתו להתיר לעבור על דברי הצוואה.

רבי חיים ברלין, בנו של הנצי"ב, הגיע לעשות פשרה:

הכתוב אומר שלאחר פטירת שרה נאמר – "ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכותה". מוכח שיש שני עניינים: לספוד ולבכות. "אמנם רבי איצ'לה ציוה שלא לספוד לו" אמר רבי חיים, "אך הוא לא ציוה שלא לבכות. אף אם מנוע אני מלקיים 'לספוד', עדיין יש באפשרותי לקיים 'לבכותה'. והוא החל לומר דברי התעוררות, במשך שעתיים תמימות, כשכל הקהל ממרר בכי.

מספר רבי חיים ברלין [במכתב], שבשבת שאחרי ההלויה, התגלה אליו רבי איצ'לה בחלום, ואמר לו "יישר כח" על שני דברים: א. על ששמעו בקולו ולא הספידו אותו. ב. על שהוא עורר את הקהל בדברי התעוררות שאמר.

רבי חיים ניצל את ההזדמנות, שרבי איצ'לה התגלה אליו, ושאל אותו: "מה קורה שם, למעלה"?

אמר לו רבי איצ'לה: "דע לך כי דין של מעלה חמור הוא עד מאוד! אין לאיש בעולם הזה אפשרות לתאר את עומק הדין! הנה, מזמן ההלויה ועד עכשיו, יום שבת, לא יכולתי בכלל לבוא! אמנם דע לך כי מקפידים שם במיוחד על דיבורים האסורים!"

עומק הדין הוא נורא, ובמיוחד מקפידים על חטאי הדיבור! (דורש טוב-רבי ראובן קרלינשטיין זצ"ל)

נצור לשונך

מופך המדבר לשון הרע אין ברכותיו כלום

רבי אלעזר אבוחצירא דיבר על חומר דיבור לשון הרע, וכמה צריך להתרחק מלדבר לשון הרע, וגם יש להתרחק גם מהמדברים לשון הרע. ואמר כי מי שנגוע בעבירה זו הוא מקלקל את שפע הקדושה, אם היה שרוי עליו.

והוסיף דמקובל הוא מאדמו"ר רבי ישראל הבבא סאלי זיע"א שכל שנגוע בלשון הרע אפילו אם הוא רב גדול וחשוב אין ברכותיו עושים פרי.

וסיפר על מעשה שהיה שהבבא סאלי זצוק"ל כשבא לארץ ישראל, הלך לביתם של רבנים כדי להתברך מהם, והגיע גם לביתו של רב אחד גדול ומפורסם, ולאחר שעמדו להיפרד, הבבא סאלי לא ביקש מאותו רב שיברך אותו כמו שנהג אצל רבנים אחרים, וכשנשאל הבבא סאלי לסיבת הדבר, אמר שמתוך השיחה עם אותו רב הרגיש בדבריו שדיבר איזה דיבור שיש בו לשון הרע, וכיון שכך, מה תועלת תהיה בברכה של מי שאינו נוהר לדבר לשון רע. (פקודת אלעזר)

הלכה גננת שהתבקשה להעביר הודעה לילדה

שאלה: כגננת, אני מקבלת לעיתים שיחות טלפון מאמהות בשעות הגן, בבקשה למסור הודעה חשובה לילדותיהן. לאחרונה קרה, שגננת אחרת הרימה את הטלפון וקיבלה את ההודעה, אבל היא שכחה למסור לי, וממילא הילדה לא קיבלה את הידיעה הדחופה שאמה בקשה להעביר. האם כעסה מאוד, והאשימה אותי בחוסר אחריות. האם מותר לי להסיר את האשמה מעצמי, ולומר שלא אני קיבלתי את ההודעה?

תשובה: במקרה שבפנינו, הגננת יכולה להסיר מעצמה את האשמה, ולומר שאת ההודעה החשובה קיבלה מישהי אחרת ש'במקרה' היתה באותה שעה בגן, והיא שכחה להעביר את ההודעה. חשוב מאוד שהאמא תבין, שמקבלת ההודעה (זו שנהגה בחוסר אחריות) לא שייכת לצוות הקבוע בגן. (משיב שלום)

קוה אל ה'

להתפלל על כל דבר

השטרות ופנה לשוב לחדרו. אזר רבי צבי עוז וקרא: "יסלח לי הרבי, לא קיבלתי את חלקי"...
נפנה אליו הרבי, הביט בו במבט נוקב, ואמר: "היכנס נא לחדרי!"

הכל היו המומים, הכירו את רבי צבי כאברך ירא שמים, בעל מידות טובות, שקדן ומעמיק. כלום מצא בו הרבי עוולה והחליט להרחיקו מקהל הלומדים, להדיחו מקבוצת המקורבים?

הנבוך ביותר היה רבי צבי בעצמו. מה ראה הרבי ברוח קדשו, ומדוע ביזהו לעין כל?!

"שב נא", אמר לו הרבי בחביבות. הביט בו בחיבה. רבי צבי נדרך, מה קורה כאן. קודם התעלמות פוגעת, ועכשיו חיבה וקירבה.

"קראתיך כדי שתסביר לי דבר מה", אמר לו הרבי. "מעולם

לא ארע, עד עתה, שהשטרות שבידי לא הספיקו לחלוקה. היום היה זה לראשונה. ומעולם לא ארע ששכחתי אחד מהלומדים – ועוד מחשובי הלומדים ובני העליה! היום ארע כן לראשונה. אולי תוכל להאיר את עיני, להסיר מה קרה?!"

מה קרה? הוא אינו יודע מה קרה!
"חשוב נא", דחק בו קולו של הרבי, "ארע דבר מה שסתם ממך את צינורות הפרנסה!"

ואז נזכר באותה מחשבה שחלפה במוחו בתפילת העמידה, המחשבה שהבקשה על הפרנסה לא נועדה עבורו, כי מובטח הוא בה... (מעייני השבוע)

בפרשתנו קוראים אנו בפרשת הקרבנות – קרבנות התמיד המוקרבים בכל יום, ומוספי שבת ויום טוב לפרטיהם. זו ההזדמנות הנאותה, לשנן את חשיבות התפילה העומדת ברומו של עולם ונתקנה במקום הקרבנות ומוספיהם. וכמו שדרשו חז"ל: "ונשלמה פרים שפתינו" – מי משלם אותם פרים שהיינו מקריבים לפניך? שפתינו, בתפילה שאנו מתפללים לפניך.

נביא סיפור מאלף, לגאון הקדוש ה"אוהב ישראל" מאפטא זצ"ל היה כולל אברכים מופלגי תורה שהסתופפו בבית מדרשו והתעלו במחיצתו, וכל מחסורם עליו. רבי צבי היה אחד ממובחרי הלומדים.

באחד הימים הגיע בתפילת העמידה לבקשה על הפרנסה, שיסד האר"י הקדוש זיע"א לאומרה בברכת "שמע קולנו". רגיל היה לאומרה בכל יום, ולפתע חלפה במוחו

המחשבה: בקשה זו נתקנה בטח לסוחרים ובעלי מלאכה, המייחלים לקונים ומבקשים הצלחה במסחרם. פרנסתי שלי קצובה מהרבי ומובטחת כסידרה, ומה לי לבקש על הפרנסה.

כעבור ימים ספורים, בערב ראש חודש, פתח הרבי את דלת חדרו. הלומדים עברו לפניו בסך, וכל אחד קיבל מידי קדשו את קיצבתו. לפתע אזלו השטרות שבידו, היה זה כאשר הגיע תורו של רבי צבי.

פנה הרבי לחדרו ושב עם שטרות נוספים, אותם החל לחלק מהאברך שעמד אחרי רבי צבי...

רבי צבי עמד נדהם, כאילו סטר הצדיק על לחייו. הרבי סיים את חלוקת

לקנות דירה הרבה יותר קל מלקנות חלב...

משום שבקניית חלב אדם חושב שהוא יכול להסתדר לבד, אבל בקניית דירה כל אדם יודע שבלי הקב"ה הוא לא יכול, וכשאדם יודע זאת אז הקב"ה משפיע לו שפע רב! (הרב אלימלך בידרמן)

חכמת נשים

שמירה על שמיעה טהורה

ראוי לאדם להשתדל שתהיינה אזניו נוטות לשמוע שמועות טובות ומרחקות שמע שוא, דכתיב "לא תשא שמע שוא". נטיה זו תלויה בטהרת הלב.

ביתם של האדמו"ר מגור ה'פני מנחם' זצ"ל ואשתו הרבנית הצדקת שכן סמוך לישיבה בשכונת 'מחנה יהודה' בירושלים. קול התורה היה עולה לגבהים. בחורים מתפלפלים ומדברים בלימוד, מתלהבים ומתמקחים ולוחמים מלחמתה של תורה. שאלו פעם את הרבנית, איך הצליחה לנהל את חייה כשקול המולת התורה מכה בקירות הבית ובחלונותיו לילה ויומם. ענתה הרבנית בפנים מאירות: אמשול לכם משל. אדם שסמוך לביתו נמצא המפעל שלו, תחנת הקמח הגדולה בעיר, היאך הוא ישן? הרי כל הלילה המנוע עובד במלוא העוצמה... – לא רק שהוא מתרגל לרעש, אלא הוא רואה ברעש את בשורת החיים. הן כל עוד המכונה עובדת כראוי, הוא מרוויח את פרנסתו. אבל אם פעם תהיה תקלה במנוע או הפסקת חשמל, או אז יקוץ בעל התחנה משנתו כארי ממאורתו לבדוק מדוע הושבת המפעל.

כך גם אצלי, רק כאשר הייתי שומעת את קול המולת התורה – הייתי נרדמת, אבל כאשר פסק הקול – אזי הייתי מקיצה.... (תומר דבורה – בשפה ברורה)

<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל נלב"ע ג' סיון תשס"ה ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת מזל בת טוליקה ז"ל נלב"ע י"ח אלול תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' עמרם בן פרחא ז"ל נלב"ע י"ד שבט תשע"א ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת רחל בת תמו ז"ל נלב"ע ד' טבת תשס"ו ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' דוד בן רחל ז"ל נלב"ע ט"ז אלול תשד"מ ת.נ.צ.ב.ה.</p>
--	--	---	---	--